

10, 705

Dievo

Paukštelis

Seniausias ir paskutinis Primo Aprilio ofiziozas

1949 m. Balandžio 1 d.

SKRENDAMASIS

Kitados oficiuozuose rašydavome vedamuosius straipsnius. Taip jau tada buvo priimta ir pats žodis „vedamasis“ buvo kilęs iš žodžio vesti: vadinas, būti vedamam policininko į nuovadą, arba šiaip jau būti vedamam kokių nors kitų vadų. Dabar niekas nieko nebeveda, todėl ir vedamųjų neberašo. Dabar arba veža, arba skraidina. Veža iš vienos stovyklos kitur, arba veža tiesiai į Ameriką, Australiją ir biskį pavėžina į Kanadą.

Vedamuosius berašo tik bolševikų vilniškė „Tiesa“. Be vedamųjų ten jokių būdu neapsieisi todėl, kad tenais kiekvienas kiekvieną veda: Paleckis veda Šniečkų, Šniečkus Durakovą, Durakovas Baravykovą. O NKVD ten visus be išimties veda į katedrą arba koncentracijos stovyklas. Gi pats Stalinas ten visus tiek saviškius tiek svetimus, veda tiesiai prie duobės. Todėl ten ir vedamieji labai madoje.

O mūsų dabar aktualu skrendamieji. Todėl, kad visi jau, po ilgoko nusitupėjimo lageriuose, kilnojame sparnus išskristi. Juoba, kad Europoje lyg ir parako dūmeliu kvimpa. Oi, šis kvapas mums dideliai nepriimtinas. Tad kiekvienas pagal pirštą ir nusižiūrime tiesiausią liniją: Amerika, Kanada, Australija, Venecuela, Kolumbija, Brazilija, Pekla, Dangus arba kur tik nori, kur tik galima lizdelį susukti.

Evangelija nurodo, kad Dievo paukšteliai nei sėja, nei piauna, o tik čiulba. Nesėja dėlto, kad rudenį privalo išskristi į svetimą šalį. O mes negalime ir rudens sulaukti, jau ankstyvą pavasarį emėm dideliais būriais skristi. Iš to išeina aiškiai, kad į stovyklos daržą kampą ne tik ką nors sėti, bet ir pamidoro daigą beįbesti neapsimoka.

Daugelis paukščių, pagal savo prigimtį, pavasarį skrenda į savo gimtuosius namus. Mes gi skrendama priešinga kryptimi: į naujas ir nežinomas šalis. Ir skridimo keliai visai kitoki. Anuomet lietuviškųjų paukščių skridimo kryptį žinojo kiekvienas piemenėlis: jie skrisdavo iš pietų pusės pro Velnabalį, praskridę Girinio jaują sukldavo tiesiai link Platelių ežero. Kiti gi nuo Girinio kiemo pasirinkdavo kelią į Plinkšių balas. Tačiau Girinio jauja būtinai buvo pats centrinis taškas, sakytum — pereinamoji stovykla. O dabar ke-

Mįslė

Du GAIDELIAI, DU GAIDELIAI PER BERLYNĄ ŽIŪRI — AR JIS BOMBA ATOMINĖ TURI, AR NETURI? (Kas tai yra?)

liai visiškai susimaišė. Ne pro Velnabalį ir Šakinio gojų Dievo paukšteliai beskrenda, bet pro Liudwigsburgą, Augsburgą, Muncheną, pro CIC, DP komisiją ir pro patį konsulą. O Girinio jaują atstoja dabar Bremen — Grohnas. Tat kelias tolimas ir sunkus, užtat nemažai paukščių, pakilę su arais — nukrenta su varnomis.

Ir „Dievo Paukštelis“ paskutinį jau kartą iš savo lizdo išskrenda aplankyti savųjų parapijų. Apipešiotas, kaip ir visi mes šiandien nabagėliai... Bet su geriausiais Pirmo Balandžio linkėjimais visiems: seniems ir mažiems, alkaniems, ir sotiems —

— Gero vėjo kelionėje!

Viduržemėje mes neturime ko ieškoti...

Nei mes mėgstamė makaronų, nei mūsų charakteriai panašūs su viduržemiečiais. Togliatį ten kelia maištus, veda į gatves paikus drimelius ir durnelius. Jam patinka Kremlius Dėdė, o mums patinka Dėdė Samas. Anot, tos dainuškos: „Tavo dėdė, mano dėdė — abu dėdės susiedė“. Jeigu jau dėdės susiedė, tai ir mūsų keliai skiriasi. Baigta. Pasikarkite su savo makaronais ir su savo glūpais. Nereikia mums Viduržemio pakto.

Taigi, jokie pažadai ir jokios politinės kombinacijos mūsų nenuves į Viduržemį. Mes neturime ten ko ieškoti. Sudiev. Dr. Politicus.

ATRADO ATLANTO ČARTERĮ

Visas pasaulis liūdėjo, stebėjosi ir spėjo, kur dingo prieš kelis metus iškilmingai pasirašytasis Atlanto Čarteris? Dabar vienas dypukas bevielų telegrafu pranešė iš laivo Europon, kad jis plaukdamas Atlantą matęs bangose plūduriuojantį čarterį. UP praneša, kad JT pasiųs ekspediciją jo ieškoti.

POLITINĖ APŽVALGA

Ar reikia mums prisidėti prie Atlanto pakto?

Pagal visų laukiamas Atlanto pakto jau paskelbtas pagal straipsnius, raidę ir dvasią. Tai atnešė palengvėjimo jausmą pasauliui. Dabar nieko daugiau ir nebereikia. Vadinas, galime būti ramūs ir saugūs ir eiti gerti mošto.

Švedija prie pakto neprisidėjo, nors ir buvo kviečiama. Kodėl, kaip dėlko neprisidėjo? Mums tai turi rūpėti ir mums tai negali būti vistiek. Arba trauk pikis tą Švediją. O kas mums rūpi? Ko mums kaišioti nosį į svetimą katilą.

Ot, kas kita mes. Mes turime aiškiai aptarti: prisidėti prie pakto, ar ne? — Fellbacho gyventojas Slunkis kartą pasakė:

— Joks pakto neturės realios reikšmės pasaulio taikai sutvirtinti ir išlaikyti, jeigu neprisidėsime mes. Vadinas, mes — DP.

Tai kaip dabar: prisidėti, ar neprisidėti? O gal prisidėti ir neprisidėti? Bet jeigu Slunkis sako, kad prisidėti, tai ir reikia prisidėti. Ar ne? Kokie paktai gali būti be mūsų? Aišku visiems.

Mažai apdairus politikoje galėtų pasakyti: bet ar kvietė kas mus prisidėti? Va, kas yra. Kvietimas ar nekvietimas — yra visiškai nesvarbu. Jeigu Švedija neprisidėjo kviečiama — tai mes prisidedame nekviečiami. Čia ir yra visa aukštoji politika.

Bet kam čia be reikalo ginčytis. Mes prie Atlanto pakto prisidėjome patys pirmieji. Jis dar nebuvo nei pasirašytas nei paskelbtas o mūsų tautiečių būriai jau raižė Atlantą skersai ir išilgai. Pirmieji mes sužinojome jo paslaptis, pirmieji ir prisidėjome. Taškas.

PRASIDĖJO IŠLEISTUVIŲ SEZONAS.

Kalbėtojas: Štai ger-gerb. mūsų komi-i-teto 'pirmi-i-i-ninkas Pi-i-i-m-pi-i-dricks... ne, Coliauka jau i-i-iš važiuoja. Li-i-inkim jam dau-g laimės i-ir stiprios vir-vir-r vės... ūh....

„GELBĖKIT. AŠ JAU TAMPU MILIJONIERNUM...“

(Laiškas iš Venecuelos)

Prieš metus aš nuskridau į Venecuelą. Mėtė mane ore, it kokį mašalėlį ir žįvnasties nedavė. Tada ėmiaus muštis krūtinėn: kaltas, aš kaltas, kad neklausiau veiksmų bei tarinių, kurie sakė — nevažiuok tenais, pilietai, ba greit kojas aukštyn užriesi. Čut, taip ir nebuvo.

Nusileidęs žemėn, neradau nei IRO, nei jokio komiteto. Griebiaus pirmo darbo — blusas gaudyti, ba ten jų milijonai. Niekas nieko nemoka, o žmonės juokiasi: blusa čia naminis gyvulys ir saugoma gyvulių globos draugijos. Dar cypėn pakliusį.

Tada griebiaus dirbti paukščiams inkilėlius — irgi nieko neišaina. Kartą žiūriu, kad čiabūviai tinginiai raitosi pakrūmėmis ir miltų tešlą pasidėję ant akmens džiovina saulėje. Sakau: ar jūs, nelabieji, nė mielių duonon nededate? Sako: nežinom kas tai per daiktas? Tada aš kepti duoną su mielėmis ir veltui dalinti tinginių pančiams. Kitą dieną nenaudėliai bėgiojo po laukus pilvus susiėmę, pakrūmėmis raitėsi. Bet vėl ateina ir sako: na, duok vistiek šitos su mielėmis. Sakau — dabar jau tik už pinigą. Taip ir prasidėjo. Dabar neapmatomas eilės kasdien stovi prie mano įmonės pačiame Venecuelos krašto viduryje. O ta mano įmonė — pakrūmėje išmūrytas pečius. Bet jau didžiomis krūvomis skaitau bolivarus, mūriniu naujus pečius ir man būtinai reikia gizelio, nes vienas ne-

bespėju pinigą imti. Tat, brolau, greičiau skrisk pas mane. Jei nenorėsi būti bekeriu galėsi susirasti sau kitų išmonių. O čia visokių profesorių stinga. Sakysime, galėsi būti lektoriumi ir dėstyti glūpeliams, kaip reikia valgyti nuluptą kiaušinį, nes iki šiol iš savo tingėjimo ir neišprusimo visa mano kaimo inteligentija dar teberija kiaušinį su visu lukštu. Sakiau, kai turėsiu laiko, tai parodysiu kaip reikia nusilupti, tai dabar neduoda ramybės. Arba galėsi būti instruktorium, kaip reikia laikyti mėžiant karvę už ragų, kai bimbalai puola. Instruktoriams ir specialistams labai geri atlyginimai.

Tai gi, brolau, jeigu jau gavai iš Amerikos darbo ir buto sutartį, tai tuoj pat suplėšyk ir krisk į pirmą pasitaikiusį lėktuvą Venecuelon.

Išvietintasis jokiam pasaulio kampe nepražus.

Tavo Boneventūra Barzdelė.

DEŠIMTS ĮSAKYMŲ VYKSTANTIEMS Į PEREINAMĄ STOVYKLĄ

Aš esu tavo Dėdė Samas, kurs išvežiau tave iš DP namų nevalios, iš Vokietijos žemės.

1. Neturėk kitų dėdžių, ypač iš Bimbos šlovinaujų.
2. Netark jokio oficeriaus, jokio policininko anei kito tavo kankintojo vardo bloguoju pereinamoje stovykloje.
3. Kiekvieną dieną švesk pilvą įtraukęs ir lauk laivo.
4. Gerbk pereinamosios stovyklos bloko seniūną ir kasdien slaptai jam išpausk delną porą markių.

5. Nežudyk nei blakių, nei žiurkių, nei tarakonų, nes kol tu dar esi DP, jie yra tavo artimas.

6. Nepaleistuvauk mintyse, jog stovyklos pareigūnai pavagia paskutinį kąsnį tau skirtą maisto.

7. Nevok jau septynis kartus vogto.

8. Nekalbėk netiesos sakydamas, kad tavo bagažą jau aštuonis kartus tikrino kiti stovyklos pareigūnai — ir kokių velnių dar nori...

9. Mylėk savo artimą, pradedant pereinamosios stovyklos vartininkais, durininkais, blokininkais, krovėjais ir baigiant policininkais ir komendantais, duodant kasdien jiems po kelias markes kyšio, kol pats liksi bestovys rajono viduryje su apatinėmis kelnėmis.

10. Negeisk nei lovos, nei čiuzinio, nei taburetės, nei žvakės ir nė jokio daikto, kuris yra tavo artimo, vadinasi, pereinamosios stovyklos pareigūno, nes kam gi tau bereikia, nes išvyksti į Ameriką...

Plauckia sau laivelis Amerikos link. Sėdi ten dypukas, dairosi aplink...

Alb. Plimpis.

NEBAIGTAS POSĖDIS

(Atsitikimas tikras, bet vieta ir veikėjai pramanyti)

Pas mus buvo prasidėjusi tokia savotiška maišatis. Viena visuomenės dalis spyrė kitą dalį stovykloje įvesti visišką blaivybę. Klausimas sukosi apie tai — panaikinti stovyklos svetainę ar ne? Tiesa, vieni ją vadino lietuviškai — svetaine, o kiti dar lietuviškiau — karčiama. Bet, ar tai ne vistiek? Karčemėlė smagiai rėmė vietos valdžią mokesčiais, o antra — priklausė kooperacinėms institucijoms, t. y. buvo pačios visuomenės nuosavybė, todėl jeb kas vienu piršto sprigtelėjimu ir negalėjo jos sulikviduoti. Tačiau kiekviename kolonijos gyventojų visuotiniame susirinkime būdavo dienotvarkėn įrašomas ir svarstomas toks klausimas: „Svetainės klausimas“.

Tai gi, tas svetainės klausimas ir persekiojo mus beveik metus laiko. O paskutiniame susirinkime įsipainiojome visiškai į ginčus. Iš kiekvieno bloko atsirado net po kelis mirtinus svetainės priešus. Truputį tik buvo įtartina, kad tie priešai buvo iš vyriškos tarpo. Moterija buvo neįtrali, arba tylėjo kaip vandens į burną paėmus. Gal būt dėlto, kad svetainėje kas šeštadienį ir sekmdienį buvo šokiai, griežiant džaso kapelai. Tai ot, tame susirinkime ir atidarė burnas iki valiai. Svetai-

nės priešininkų vadas karingai atsisotojo ir pasakė tokio turinio kalbą:

— Gerbiamosios ir gerbiamieji, taip sakant ir atvirai iš peties kalbant, atsistokime ir sušukime tris kart — Tegyvuoja blaivybė! Ot, tas ir yra, kad tegyvuoja blaivybė! Gi čia stovykloje ne blaivybė, karčiama. Tai yra, gerbiamieji ir gerbiamosios, visų blogybių šaltinis, paleistuvystės ir visų kitų septynių didžiųjų nuodėmių lizdas, visų prastų atsitikimų ir pragaišties, kaipo kūno taip ir dūšios, vieta ir t. t. t. Tai yra tikroji pasaulio nesutarimo ir chaoso priežastis, taikos ardytoja ir Atlanto pakto griovėja.

Salėje kažinkas apalpo. Kalbėtojas griaudė toliau:

Jeigu stovykloje nebūtų svetainės ir joje svaigalų, mes jau senai būtume išemigravę į plačias šalis ir laimingai begyveną, arba, mažiau siai, būtume sugrįžę į laisvus namus. Jeigu čia nebūtų svetainės, tai jau senai pasaulyje viešpatautų taika ir, gal būt, pats Stalinas po Maskvą vaikščiotų užsivilkęs baltą rūbą ir su palmės šakele rankose... Tai gi, baigiu istoriniu šūkiu: „Blaivūs būdami atgausime Vilnių“. Tegyvuoja!...

Susirinkimas vos bekvėpavo. Tačiau iš antros pusės atsirado ir gynėjų. Jie karščiausiai įrodinėjo, jog be svetainės iš viso tremtis neįmanoma. Vienas atsistojo, pasikasė pakaušį ir sako:

— Ką aš čia girdėjau? Gerbiamas kalbėtojas taip blaiviai mus nuteikė, o pats bloke pardavinėja slaptai svaigalus ir jokių mokesčių valdžiai nemoka... Dar vakar pats gėriau. Ot, kas yra...

Publika pradėjo ploti. Jai patinka tokie dalykai. O kalbėtojas, susilenkęs pasauliais išnėjo iš salės.

Kitą dieną stovyklos smegenys susirinko „svetainės klausimą“ spręsti iš esmės. Slaptame posėdyje dalyvavo: komiteto atstovai, kooperatyvo pareigūnai, policijos sekretorius, seniūnų dekanas, stovyklos popierinių maišelių dirbtuvės generalinis direktorius, smulkių prekių krautuvės savininkas, vaikų darželio vedėja ir gaisrininkų komandos atstovas.

— Gerbiamieji, — tarė komiteto vairuotojas, — šiandien mes turime nutarti: reikia ar nereikia? Man atrodo, kad iš esmės reikėtų. Atvažiuoja svečių, viešnių, dainininkų ir kaip čia dabar be svetainės...

— Aš visiškai pritariu ponui pirmininkui, kad reikia, — pareiškė smulkių prekių krautuvės savininkas. — Be būtinų vartojimų prekių žmonės vistiek neapsieis. Nedrimiliuos svietas čia, tai eis į miestą ir visus pinigus ten išneš. O kaip tada?... Tegu geriau lieka namuose ir molo numai ir nemalonumai.

— Iš principo ir aš pritariu, — atsiliepė policijos sekretorius ir tris kartus atsikosėjo. — Tačiau, ponai, mes elkimės pagal vakarų kultūrą ir raidę. Nustatykime skaičių, t. y.

KUR DAR VEŽA?

(Paskutinės telegramos)

— Į Hanau buvo atvykusi dar Kanados komisija. Tris dienas prakaitavo, registruodama viengungius vėl į aukso kasyklas. Buvo užsiregistravę gražūs būrys tautiečių ir jau susikrovę čemodanus. Tačiau kitą dieną komisija išbraukė iš sąrašų visus inteligentus ir laisvųjų profesijų intelektualus, kadangi jie buvo užsirašę beraščiais. Sekančią dieną ėjo rašyti visi beraščiai, bet jie užsirašę baigusiais aukštuosius mokslus: inžinieriais, daktarais, profesoriais bei muzikantais. Bet trečią dieną ir juos visus išbraukė iš sąrašų. Taip ir išvyko komisija nepaėmusi nė vieno. Žadėjo atvykti kitą kartą viengungių mergaičių verbuti.

Paskelbta, kad vienas iš Kanados nuo geležinkelio darbų bus gražintas atgal Vokietijon, kadangi jis skaudžiai apgavo komisiją. Priimant, jis komisijos akyvaizdoje skaitė iš apverstos aukštyn knygos, o dabar paaikškėjo, kad jis Kanadoje ne tik ne iš apverstos knygos skaito, bet jau ir angliškus laikraščius slebiza-voja.

— Paskelbta, kad dvi šeimos gali įsikurti Guatemaloje. Mat, indėnai pareikalavo specialisto bambuko lazdy tekintojo, kurios reikalingos skalpams lupti.

— Naujosios Gvinėjos žmogėdros pareikalavo virėjų — specialistų. Gali registruotis ir su šeimomis, vnač kurių vaikai turės IRO Medical Officer išduotus pažymėjimus, jog nėra

nustoję svorio ir buvo gerai maitinami.

— Kolumbija daugiau DP nebįsileidžia, nes baigus kvotą paaikškėjo, jog revoliucija Bagotoje kilo kai tik berenkant vieną išvietintųjų apylinkės komitetą.

— Argentina taipgi laikinai imigraciją sustabdė, nes nuvykę išvietintieji pasisiūlę nupirkti visas Ievutės Peronienės brangenybes. Bijoma depresijos.

— Kompaktinė emigracija prasi-dėjo ir anglų zonoje. Visą Klein Wintensee stovyklą išvežė į Oldenburgą.

KĄ DUODA, KĄ ATIMA?

(Oficialus pranešimas)

Velykų šventėms IRO duos po dvi uncijas kiaušinių miltelių ir po pokelį dažų kiaušiniams dažyti. Duos visiems.

Kurie dar mano iki Velykų neišemigruoti, galės nusidažyti medinius kiaušinius, o iš kiaušinių miltelių išsiperinti viščiukus. Skilimas garantuotas, nes kiaušinių miltelių dar nepasitaikė užperų. Tolimesnę rodą duos stovyklų agronomai.

Vaikams nuo 2 iki 6 metų duos po

penkis barzdai skusti peiliukus, muiliniui šepetėlį ir po šešis cigarus.

Dantims valyti šepetėliai bus duodami tik seneliams virš 60 metų ir našlėms su penkiaais vaikais.

Sunkiai dirbantiems ir sunkiai sergantiesiems duos po aparatą barzdai skusti ir po penkis medinius kiaušinius, jau gatavus nudažytus. Raštinėse dirbantiems duos tik po tris, bet nedažytus.

Partijų veikėjams ir politikieriams duos po bonką uksuso ir po pokelį miltelių „Mikroklene“.

Visiems tiems, kurie pardavinės kiaušinius, riebalus arba kiaušieną žemiau valdžios nustatytų kainų — duos po dvi savaites daboklės.

Bremen — Grohn pereinamoje stovykloje policija atima ne pasus, bet visą maistą, nors tu būtum tris dienas nei gėręs, nei valgęs. Bet už tat atsisukęs gali nueiti į stovyklos kantinę ir visą atimtą maistą nusipirkti, sumokėdamas daug DM. Tuomet jau nebeatima.

Policija atima pasus tiems, kurie brangvynų prisimaukę niekaip nebesugeba ištarti savo vardo ir pavardės.

VALDIŠKI NESUSIPRATIMAI

— Fiu, trejis metus išsivežiojam afidavitą, o dabar neprima į laivą.

po kiek čerkų kiekvienam gerbiamaam piliečiui yra galima duoti. Žinote, jeigu skaičius nenustatytas, tai taip nuovadoje ir nebegali susikalbėti. Stačiai nebėra jokios šnektelės: nei žmogus nežino savo pavardės, nei kokiame bloke jis gyvena... Aš siūlau kiekvienam duoti po dvi. Nedaugiau.

— Permažai, — pareiškė gaisrininkas.

— Užteks, — trinkelėjo stalan dviem pirštais popierinių maišelių dirbtuvės gereralinis direktorius. — Tegu žmonės palaiko pinigą svarbesniems reikalams. Sakysime, reikia eiti pasiimti maistą, o žmogus neturi už ką nusipirkti maišelių. Tokių atsitikimų mes konstatavome jau ne vieną...

— Gerai, — pasakė kooperatininkai, — dvi, tris, o gal ir keturias nutarsime duoti ant galvos, tai kaip mes praktiškai suskaičiuosime, kiek kuris išgėrė jau? Įsivaizduokite, kada pilna žmonių, maišosi vieni pro kitus... Bufetininkui atrodo, kad šis jau išgėrė dvi, o šis tvirtins, kad tik vieną ir šauksis liudininkais visą pragaro galybę... Negi pešies su tokiu, kuris galvos neturi?

— Aš siūlau tokį planą, — sušuko seniūnų dekanas. — Kai tik pilietis čierką, šmukšt, jam tuoj kreida brūkšnį nugaron — brūkšt. Išmetė antrą, tuoj antrą brūkšnį — čirkšt... Ateina koks ir prašo čerką, tai tuokiam tuoj ir sakai: „Balandėli, parodyk savo nugarą!“ Ir žiūri, kiek

ten brūkšnių? Jei jau gerai pribrūkšniuota, tokiame ir sakai: „Žuikeli, savo jau atsiėmei ir bėk dabar namų miegoti, tegu aniolai tau skambina sidabriniais varpeliais ir linksmina tave“...

— O iš kur imsi tokiems tikslams kreidos? — nustebo darželio atstovė. — IRO neduos. Darželis kreidos neturi, o čia dabar...

— Projektas, mano nuomone yra priimtinas, — aiškiai pastebėjo pirmininkaujantis, — o kreidos pasirūpins pati svetainė. O dabar tik dėl paties skaičiaus. Kas už tai, kad rašyti tik po du brūkšnius?

— Pone pirmininke, prašau dar prieš balsavimą, — pabudo iš miego gaisrininkų atstovas. — Reikalą visada reikia spręsti praktiškai. Vienas gali sakyti, kad pakanka dviejų, kitas tvirtins, kad būtinai reikalinga penkių. Nepadarykime, nubalsuodami lengvabūdiškai, neatitaisomų klaidų. Aš siūlau, kad prieš padarydami sprendžiamą žingsnį, patys praktiškai išmėgintumėm kiek, būtent, reikia. Tada patys aiškiai žinosime ir nebus reikalingi jokie ginčai. O bufetas juk čia pat...

Gaisrininko pasiūlymas be galo visiems patiko. — Bravo!, — sušuko visi. Tik darželio atstovė viena pasiliko opozicijoje. Tačiau mažuma ir liėka visada mažuma. Didžiuma tuč tuojau pakeitė poziciją: pakilo, nuėjo per salę ir sustojo prie bufeto.

— Į sveikata! Į sveikata, ponai!

Kai jie išgėrė po dvi, gaisrininkas pasakė:

— Matote, ar aš nesakiau, kad šitiek yra tik savęs apgaudinėjimas. Ne tik jokių naujų minčių nekilsta, bet ir kalba dar nesimezga. Mėgin-kime po trečią...

Komisija pamėgino po trečią, ketvirtą, ir po penktą... Ir vis dar gerai. Dar kėlė skaičių. Paskui visi susikabinę dainavo, bučiavosi, linksminosi ir gyrė vienas kitą. Aušrai brėkstant, gaisrininkas išsėjos po bufetu, seniūnas, nebepataikęs į savo bloką, meilingai prigulė prie kažin kurios svetimos žmonos, pirmininkaujantis prie sandėlio įkrito į kažkokią dėžę ir užmigo, o krautuvininkas išėjo atbulas per rajoną ant kažkieno kiaušės. Posėdis tapo nebaigtas, galutinis sprendimas nepadarytas, nes tokio „termometro“ dar niekas nėra išradęs. Pirmininkas dabar jau dairosi po New-Yorką, gaisrininkų atstovas išplaukė į Braziliją, policijos atstovas jau netoli Australijos plūduriuoja, o visi kiti iš ano komiteto jau sėdi pereinamojoje stovykloje. Tokiu būdu, beveik nebeliko vilčių, kad nebaigtas posėdis begalėtų būti kada užbaigtas ir išnešti atatinami nutarimai, nes ir pačių dalyvių kaulų dulkes, tur būt, per okeanų platybes nebesuneš krūvon jokie organai.

Taip niekam ir nebeliko aišku, po kiek brūkšnių reikia brėžti nugaron?...

— Aiškiai stuburinis, netinka. Matyti, kiaules lageryje neaugino.

1949 M. PIRMO BALANDŽIO LINKĖJIMAI

VLIKUI — Žūt būt, išlaikyti „partijų pusiausvyrą“. Jeigu Mažosios Lietuvos atstovai ir toliau neduos ramybės ir visai mėgins skverbti į rikiuotę, tai paėmus lazda ir niekam nematant — sušerti jiems per sprandą, o Amerikoje čiulbėti apie vienybę.

MAŽOSIOS LIETUVOS TARYBAI — Žinant, kad esi mažas — geriau iš viso nelysti prie Didžiųjų. Daug ką Transjordanija peša susidėjusi su Didžiąja Britanija?

LTB VK — UI — Tvirtai laikytis susikibus rankomis per naujus rinkimus. Ir pakeisti statutą pagal Gmündėje susikločiusius reikalus.

BALFUI — Visas dar likusias Europos sandėliuose liemenes pakeisti darbo ir buto garantijomis.

RAUDONAJAM KRYŽIUI — Nusiimti iškasas ir paduoti pareiškimą Kiaulių auginimo idar' načine sušelpų.

STOVYKLŲ KOMITETAMS — Aštuonias dienas savaitėje praleisti su išleistuvininkais. Pasirūpinti vasarai ledų atsargas galvos skausmams raminti, nes DP Komisija įspėja, kad vasaros mėnesiais bus vežama po 12.500 kas mėnesį.

KNYGŲ LEIDYKLOMS — ... Sudiev, gėlele tu brangiausia, sudiev ir laime man bėdnam...

LAIKRAŠČIŲ LEIDĖJAMS — Laikytis, nors ir skustuvo įsikibus.

KULTŪROS TARYBAI — Sparčiai gaištant kultūrinėms įstaigoms, pačiai pasiimti neribotas atostogas, idant per neapsižiūrėjimą nelikus generolu be kareivių.

LTAD PROFESINEI SAJUNGAI — Mažiau kalbėti, o greičiau išvykti į Vermonto valstybę, nes kalbomis, atrodo, yra jau ir kam kitam pasirūpinti.

TAUTINIAMS ANSAMBLIAMS IR VISIEMS LENCIUGĖLIO ŠOKĖJAMS — lumzdelius, dūdeles ir triūbeles palikti ilgai atminčiai vokiečiams, o patiems pradėti miklinti rankas, nes kitur duonos kojomis neužsidirbsi.

ŽURNALISTŲ SAJUNGAI — Amerikoje pakeisti pavadinimą į „Dzirkavonių siuvėjų ir pašlavėjų sąjungą“.

TITULUOTIESIEMS — Amerikoje būti apdairiems, kad kartais per klaidą ten nepatekus į batų valytojų pikniką.

SVIESIOS ATMINTIES VAIŽBŪNAMS — nepranykti iš Vokietijos be pėdsako, mažiausiai, pasistatyti paminklą kurioje nors gatvių sankryžoje netoli lagerio.

IRO KARININKAMS — Pasirūpinti šiais metais būtinai užbaigti statybas, nes pasakyta yra, kad iki ateinančių metų tremtinių problema bus baigta.

AMERIKOS LIETUVIAMS — Kad palaikyti draugiškus ir glaudžius santykius bei išvengti bereikalingo trynimosi su iš Vokietijos atvykstančiais giminėmis, patiems iš anksto susikraustyti gyventi į malkines, garažus bei skalbyklas, o savo apartamentus užleisti atvykėliams.

LAGERINĖ TAUTOSAKA

Patarlės, mįslės, priežodžiai, dainos.

Kur du stos visad neįsigaugys.

Išlindo Camel iš kavos pupelių maišo

Sėdžiu prie stalelio,
Žiūriu pro langelį,
Gal atneš pačtorius
Ir man siuntinėlj...

Kiaulių neganęs — komitete nebūsi

Sėjau rūtą, sėjau mėtą,
Sėjau lelijėlę,
Sėjau savo giminėles
Į Kryžiaus sandėlėlį...

Kojos švininės,
Galvos medinės,
Akys plačios,
Ausys stačios,
Plaukai pasišiaušę...

(Kompanija po išleistuvių į Ameriką)

Kai aš buvau mažas —
Koks aš buvau gražus.
Kai paaugau didelis —
Suviliojo BALFO sandėlis...

Naujųjų Amerikos pionierių malda.

Kol saulė patekės,
Moštas ir akis išės.
(Patarlė vartojama tik Švabijos krašto stovyklose)

Oi varge, varge,
Vargeli mano,
Kada atsisėsiu
Į Cemplyderio kėdę?...

Genys margas — komitetas dar margsnis...

Dėk į laišką dolerėlj,
Turiu pačią ir paršelj.

O prie Pacifiko pakto?

Jis tik dar gimdymo stadijoje. O mes ką, kokia mūsų politika? Mes pirm turime padaryti, o paskui pagalvoti. Taip geriausia. Todėl mūsų jau keli tūkstančiai sėdi pačiame Pacifike, Australijoje ir laukia tik pakto pasirašyti. Ne visada juokiasi tas, kas juokiasi paskutinis. Taigi, mes. Tik duokite mums išemigruoti, o po mūsų Europoje nors ir tvanas.

SKELBIMAI

Mainau affidavit of support 50.000 dolerių vertės į darbo ir buto garantiją.

Prieš penkias dienas gavau dešimtis siuntinių su maistu iš Amerikos nuo giminių ir partinių bendraminčių. O dabar turiu skubiai pats išvykti į Ameriką. Susimylėkite, paimkite kas nors tuos siuntinius. Pasigalėkit!

Jis ponu buvo, ponu liks ir Australijoje.

NAUJAUSIOS EMIGRACINĖS NAUJIENOS

Australijos avių piemenų unija (profesinė sąjunga) pranešė raštu, kad suregistruotų visus aviganius stovyklose. Žada atsiimti. Kaip sužinojome, šituo pasiūlymu labai susidomėjo buvę komitetų pirmininkai, stovyklų lyderiai, politinių partijų vadai bei kiti su šia profesija turėję praktiškų ryšių.

SUTIKTUVĖS BRAZILIJOJE

Radijas praneša, kad DP, ypač pabaltiečiai, mielai laukiami ir Brazilijoje.